

Op dit tijdstip lagen de kaaimannen op de oever van de rivier te zonnebaden, dus daar kon hij het best een poging wagen. Hun snuiten zaten vol gemene tanden en als mens ging hij ze liever uit de weg. Maar in zijn pantervorm kon hij ze verslaan. Als hij snel genoeg was. Als hij ze te pakken kreeg voordat zij hem te pakken kregen ...

Dat grote kaaimanmannetje daar lag in de juiste positie. Nu werd het menens. Maar eerst legde hij zijn oor te luisteren in zijn binnenste en probeerde hij vast te stellen of het reptiel een woodwalker was zoals hijzelf. Nee, zei zijn intuïtie. Goed!

Honger kolkte in zijn maag, maar erger was de woede. Woede om wat zijn broer had gezegd, de manier waarop hij het woord 'einzegänger' had uitgesproken. Wat was het probleem? Hij zou de clan nooit in de steek laten! Wat maakte het uit dat hij graag alleen jaagde? Zwarte jaguars zijn tenslotte geen roedeldieren!

Hij zou het ze wel laten zien, als hij ook deze keer een vette prooi meebracht.

De woede maakte hem onvoorzichtig en verpestte de verdere afloop van zijn onderneming. Terwijl hij zijn prooi sluipend naderde, had de kaaiman hem al opgemerkt en bedreigde hij hem met open bek omdat hij zijn weg naar het water had afgesneden. Toch stortte hij zich op het reptiel en probeerde het klein te krijgen. Zijn sterke spieren ontketenden hun kracht, zijn hoektanden drongen soepel door het pantser heen en lieten niet los.

De kaaiman vocht woest terug en zwiepte met zijn staart, waardoor het water opspatte. Verdorie, wat was dat beest groot! En hij had geen goede grip, dus hij kon het niet doden.

Heel even liet hij de kaaiman los om hem op een andere plek, bij de kop, beet te nemen. Tweede fout. In plaats van te proberen om

te ontsnappen, hapte het reptiel naar hem en greep zijn voorpoot. Roodgloeiende pijn schoot door zijn lichaam.

Ik moet hem afmaken. Nu! Anders is het afgelopen met mij.

Hij negeerde de pijn, wierp zich naar voren en beet. De kaaiman dacht er niet aan om zijn kaken te openen en kronkelde nog heftiger, waarschijnlijk in een poging om hem dieper in het water te trekken en hem te verdrinken. Reptielentanden trokken en sleurden aan zijn poot.

Maar nu bevond hij zich boven de kaaiman en kon hij zich goed vastgrijpen. Zijn krachtige kaken haptten toe en de kaaiman verstijfde. Het dier schokte nog een paar keer en toen was het voorbij. Zwaar en slap hing het reptiel, dat bijna net zo groot was als hijzelf, in zijn bek.

Maar zelfs nu wilde de kaaiman zijn verdomde snuit niet openen! En als je alleen op jacht bent, kan niemand je helpen. Hij was te ver weg om een van de anderen met een roep te kunnen bereiken. Maar hij had al een idee.

Toen hij zeker wist dat zijn tegenstander dood was, liet hij de kaaiman los en transformeerde zich. Zijn menselijke vorm was niet bijzonder belangrijk voor hem, maar deze keer was het misschien zijn redding. Zodra hij handen had, probeerde hij met een rond-slingerende tak de snuit van het wezen open te wrikken. Maar de tak was te rot en brak af. Een paar mieren die erop hadden gezeten, scharrelden in paniek weg en vanuit de bomen bij de rivier hield een troep gieren hem vol belangstelling in het oog. *Vergeet het maar, dacht hij. Vandaag is NIET jullie geluksdag!*

Daar dachten de gieren anders over: ze vlogen en paradeerden dichterbij. Een paar waren nog maar een panterlengte van hem verwijderd en kibbelden luidruchtig zonder hun ogen van hem af te houden. De andere kaaimannen hadden ook door dat hier iets

veelbelovends gebeurde. Ze waren nog steeds voorzichtig, maar hij wist hoe snel ze konden bewegen als ze besloten om aan te vallen.

Met opeengeklemden tanden sleepte hij zichzelf en zijn prooi een stukje verder, waar hij een beter stuk drijfhout vond. Daarmee lukte het.

Hijgend liet hij zich op zijn zij op de zanderige oever vallen en drukte zijn bebloede arm tegen zijn lichaam. Muskieten zoemden rond hem, staken in zijn huid, maar hij schonk er geen aandacht aan. Hij leefde nog, dat was het enige dat telde ... Nee, niet het enige. Het reptiel was niet voor niets gestorven, van zo veel vlees kon zijn clan dagen leven en misschien zou zelfs zijn broer zich verwaardigen om een woord van lof te spreken, wie weet? Hij stond moeizaam op, boog zijn hoofd naar de kaaiman en mompelde de traditionele formule van respect, sprak dank uit en vroeg de geest van het reptiel om hem te vergeven. Hoe moest hij de prooi thuisbrengen? Het zou moeilijk worden, want het bloedverlies had hem verzwakt.

Om de meest woeste van de wachtende kaaimannen duidelijk te maken wie er de baas was, gooide hij de tak naar zijn snuit. Hij schreeuwde naar de gieren tot ze opfladderden.

Toen zocht hij iets om zijn arm mee te verbinden. Uiteindelijk vond hij een struik met grote bladeren waarvan hij wist dat ze niet giftig waren. Nadat hij een spin had weggejaagd, scheurde hij een paar bladeren af, verbond zijn arm ermee en maakte het geheel vast met een paar klimplanten.

Toen hees hij zijn prooi op zijn schouders en begon aan de lange tocht terug naar het kamp. Hij had geen idee of hij het zou bereiken of dat hij onderweg zou instorten.

De waarschuwing

Toen Kitana hoorde dat iemand voor de deur van haar huis de begroetingskreet uitstootte, was ze verbaasd. Normaal durfde niemand haar – een jaguargodin – zo kort voor een volksaudiëntie te storen. Nieuwsgierig liep ze op blote voeten naar de ingang en duwde het grasgordijn met de ingeweven patronen opzij.

Ze herkende de spichtige gestalte met O-benen meteen: het was Ilu, de jonge orakelpriester van Elámon. Zoals gewoonlijk zag hij er verschrikkelijk uit: zijn dunne, vettige zwarte haren hingen verward over zijn voorhoofd, en omdat hij water vermeed en zich alleen met notenolie insmeerde om zich schoon te maken, kwam er een ranzige geur uit zijn richting. Het liefst had ze een stap achteruit gezet.

Toch glimlachte ze naar hem. Ilu was een beschermeling van haar familie sinds ze hem drie jaar geleden hadden ontdekt (toen hij dertien was en zij veertien). Hij was met zes broers en zussen opgegroeid als zoon van een maisboer, en je kon zien dat hij in zijn jeugd nooit genoeg te eten had gehad.

Toen zijn moeder zich realiseerde dat zijn ongewone dromen misschien iets te betekenen hadden, had ze geprobeerd om in de tempel van Chaak met de slangengod te praten. Maar de priesters